

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Dan Stanciu

Despre
volumul 2

HERG BENET
P U B L I S H E R S

- Despre căutarea unde nu trebuie / 5
- Despre calea pierdută a evocării / 6
- Despre actualitatea astîmpărului / 7
- Despre cum trebuie să nu / 8
- Despre iritare ca mijloc de transport / 9
- Despre desprindere (din nou) / 10
- Despre cavități / 11
- Despre cîntecul cavităților / 12
- Despre Evaluator / 13
- Despre înțeleșuri / 14
- Despre anii inexacti / 15
- Despre soluția prostului / 16
- Despre croirea altei fețe / 17
- Despre un fum / 18
- Despre o propunere a profesorului Mignus / 19
- Despre amestecul mai-devremelui cu mai-tîrziul pentru a obține ora propice / 20
- Despre o pulbere, a doua pulbere și încă una / 21
- Despre limpezire / 22
- Despre instrumentele hîrjoanei / 23
- Despre ale porcului / 24
- Despre destinul unei plante / 25
- Despre o prelegere a profesorului Mignus în fața unui auditoriu vegetal / 26
- Despre vorbire la verbali / 27
- Despre zece dintre argumentele principale / 28
- Despre cum să-ți păstrezi nealterată îndoiala și altfel decît alterînd-o / 29
- Despre debusolare și rebusolare / 30
- Despre adevărata semnificație a „omulețului“ / 31
- Despre întrebuițarea cu folos a materiei prime pentru coroane / 32
- Despre feroviari și despre alții / 33
- Despre aproape-cursivi / 34
- Despre exemple / 35
- Despre aiureala motorie / 36
- Despre administrarea vorbelor / 37
- Despre ce fac bruşții cînd se simt respinși / 38
- Despre raporturile bruştilor cu arta 7 / 39

- Re
 Despre o serie de energii pe care unii le-au numit *preforțe* fără să știe prea bine ce-i cu ele / 40
 Despre aceleași *preforțe* / 41
 Despre dimensiunea -M / 42
 Despre stagnare în viziunea profesorului Axus (deocamdată singura) / 43
 Despre Muma Căldurii / 44
 Despre consolidari / 45
 Despre defragilizarea persoanei dragi prin părăsire / 46
 Despre doi într-o doară / 47
 Despre oarecare / 48
 Despre centru-ageri / 49
 Despre întâia trambalare / 50
 Despre alianțele grămezilor / 51
 Despre camerele cu ecouri în care intri om și ieși zumzet / 52
 Despre pedepsele drepte / 53
 Despre cauzele fugii lui Egu / 54
 Despre afinarea vremii cu lopățica-pendul / 55
 Despre o conversație a profesorului Axus cu un perete / 56
 Despre parapereți / 57
 Despre ceva care s-ar putea numi „oftat luminos“ (dacă i-ar trebui un nume) / 58
 Despre *edicloți, elfarbi, euștri* / 59
 Despre *etcentrici* / 60
 Despre palmuitori / 61
 Despre lucrute și lucrăți / 62
 Despre cutreierare / 63
 Despre cum prepari cinstea / 64
 Despre minunile care se produc simultan într-o pungă de plastic și în văzduh / 65
 Despre excursiile subpământene ale profesorului Axus / 66
 Despre ale tinereții zbateri / 67
 Despre cum se poate opri un argument / 68
 Despre câteva probleme numite, pe drept ori pe nedrept, „probleme insolubile“ / 69
 Despre tertipuri / 70
 Despre aflarea unui *nu* cu ajutorul câtorva întrebări binevoitoare / 71
 Despre întrebați și întrebânzi / 72
 Despre cum trebuie tratată „problema unghiilor“ / 73
 Despre farsa ferestrei / 74
 Despre ambiții / 75
 Despre îngerii-puzzle / 76
 Despre cei pe care-i apără Insaniel de primejdiile dulci, cum ar fi risipa / 77

- Despre cei pe care unii îi numesc *precumi* și despre alții / 78
 Despre *empe* / 79
 Despre întărirea oaselor cu ajutorul fumului lichid / 80
 Despre exerciții / 81
 Despre un spate / 82
 Despre *proge* (definiție) / 83
 Despre jocurile olfactive de întrademenire la *deocamdate* și *deocamdați* / 84
 Despre *între* / 85
 Despre alt gust, „altguste“ și „altguști“ / 86
 Despre obținerea unui belșug nemulțumitor / 87
 Despre un aparat dintr-o mie / 88
 Despre cei care spun „Tăiem“, dar nu taie / 89
 Despre părți / 90
 Despre *arbolet* / 91
 Despre câteva dintre mantrele pe care profesorul *Axis* le rostește
 când își aduce aminte că are glas / 92
 Despre efectul odorizant *Mignus-Axis* / 93
 Despre semnul întrebuintării / 94
 Despre un „patru-nopti“ / 95
 Despre *Actualeta* (prima înfățișare) / 96
 Despre *Actualeta* (a doua înfățișare) / 97
 Despre suprasubstanțele active / 98
 Despre un produs nemuritor / 99
 Despre „Uite-o, nu-i“ ca indicație pentru localizarea primei spaime / 100
 Despre năbădăi / 101
 Despre fericire ca paranteză neagră / 102
 Despre cîștigurile verbale / 104
 Despre aplatizarea prin aplaudare / 105
 Despre miez, aici și pe dincolo / 106
 Despre nefacere / 107
 Despre una dintre calitățile prafului / 108

Despre căutarea unde nu trebuie

„Încă un căutător?“, întreabă profesorul Mignus când vede pe cineva scormonind cu un băț într-o iluzie. „Încă unul!“, îi răspunde acela și îi arată ce-a găsit: un tot.

Despre calea pierdută a evocării

Pe vremea aceea (care nu se numea încă vreme, neavînd un conținut pe care să-l poți cîntări), numerele erau o raritate. Pe atunci se evoca mai mult decît se prospecta. Iar ca să evoci nu-ți trebuie 2, n-ai ce face cu 3, te poți lipsi de 85, de ajutorul dăunător al lui 406, de sfaturile nu întotdeauna simple ale unor mii. Evocai Toate Felurile așezat într-o alunecare și Toate Felurile veneau grăbite să te asculte, care de pe unde auzea chemarea. Le puteai cere orice, să întoarcă pe dos niște taine răsuflete, să contraîntrebe continuu, să iște neastîmpăr în plebe. Și Toate Felurile îți făceau voia, și plebea inertă se neastîmpăra, și întrebările se luptau amarnic pînă cînd una dintre ele ceda, și tainele știute de toți își recîștigau ascunzișul. Cam așa era la început, înainte ca evocatorii să fie dați la o parte de prospectori și lumea să se apuce de numărat.

Despre actualitatea astîmpărului

Un fel de instrument adormit (cam greu de manevrat din cauza dimensiunii sale arabe, dar pe care n-ai voie să nu-l cunoști fiindcă numai el poate separa ce erai de ce ești) este astîmpărul. A fost inventat de un armurier anonim pe nume Radu, (virgulă) Alfons (virgula dintre cele două nume garantînd anonimatul), în zorii unui veac oarecare, cînd asemenea instrumente înfloreau în mintea oricui. Se compune, simplu, dintr-o teacă și o lamă, însă doar teaca are un rol însemnat în funcționarea instrumentului, lama nefiind altceva decît un adaos ornamental.

Multe instrumente adormite (cum ar fi nesăbuița, delăsarea vioaie, sfi-ala cu aplomb, graba unora de a tărăgăna, plînsul batjocoritor și altele) au devenit între timp o amintire ștearsă a folosinței, dar astîmpărul doarme la fel de activ și azi, desăvîrșindu-se prin somn. Mulți dintre cei aflați în fructul vîrstei îl pornesc (firește, întrebîndu-l înainte dacă vrea) cînd simt nevoia să se destrame.

Despre cum trebuie să nu

Cel mai bine se pricepe la asta prefabricatorii, împărțitorii de liniști zguduitoare, decoratorii prin jupuire care pot înfrumuseța orice cadru dezvoltându-l pînă se face alb. Nici echipele de enervanți nu se descurcă rău, ei știu să preexiste negativ în perioade cînd alții abia cad și încă sînt. La fel, șoferii emoțiilor unice, care străbat în goană tot ce se poate străbate, înaintînd spre înapoi. Sau reciclatele aerisite ale căror ventuze de lucru nu se tem să-și schimbe forma (ori s-o ignore) la contactul cu un pericol brut.

Fiecare dintre ei, atunci cînd trebuie să nu, se reculege. Dar nu pe nepregătite, întrucît reculegerea nu e un gest, ci o consecință a unui gest obligatoriu și ferm, iar gestul care duce la reculegere este acela de a mișuna pe loc. Există unele asemănări între mișunatul pe loc și mișunatul brambura, însă ceea ce le desparte e mirarea. (Cînd cineva mișună pe loc, el simte mereu în ceafă răsuflarea fierbinte a mirării, în vreme ce unul care mișună dezordonat, fără a se fixa într-un segment al spațiului mișunabil, e nevoit să-și adapteze mișunarea la mediu și nu mai are timp să se mire.) Mirîndu-te, cu o mirare care nu va avea nimic de-a face cu mișcarea, te reculegi.

De-aici încolo, recules, începi să nu.

Despre iritare ca mijloc de transport

Iritarea (și mai cu seamă iritarea sobră, fără emisie de stropi sau gesticulație deșartă) este un vehicul iute care te poate duce oriîncotro vrei, comod. (Arătați-mi un singur individ ținut în loc de iritare și vă asigur că acela nu e sincer cu sine ori a încetat de mult să mai fie un individ, schimbându-se într-un pachet de cîrpe.) O iritare bine strunită e un bolid, un zmeu mecanic, un taifun comprimat în carcasa unei fiare de fier: e destul să-i pornești motorul și va spulbera din calea ta opreliștile.

Capitol încheiat pentru unii, corabie cu trei picioare pentru alții, desprinderea este o acumulare de opriri la intersecția dintre mișcare și inerție, urmate ele (opririle) de întoarcerea privirii pe dos. Ochiul acoperit se deschide pentru a se aerisi, împinge cu brațele peretele mat care-l ținea închis (din perete se aud glasuri temătoare șoptindu-i să mai stea, dar nu le ia în seamă, ca ochi n-are urechi decît pentru ce vede) și începe, agresiv, să dea în vileag. Luat prin surprindere, vileagul se desface în două părți simetric diferite: partea de apus (vileagul bleg) oftează, partea de răsărit (vileagul sportiv) se umflă-n pene și amîndouă se dau la o parte, lăsîndu-i ochiului privilegiștea.

În cîteva clipe (cît ai număra pînă la tine), desprinderea se extinde, pune stăpînire și pe nas. Cu nasul (mai reticent din pricina obișnuinței sale de a sluji neutru, fără să înțeleagă a ce miroase vremea) nu e la fel de simplu. Trebuie mutat. Și nu oricum, și nu dintr-o suflare, cum sînt schimbate liniile palmei cînd te-ai trezit. Ca să muți nasul din loc (dar păstrîndu-i vie seva) e nevoie de arome tari, de cîrlige parfumate care să-l tragă spre teritoriul inocent al cefei, unde i se deschide supranara. Iar desprinderea le are.

Cînd s-au desprins ochiul și nasul de obraz, de ce n-ar face-o gura? O așteaptă deasupra capului talpa, care n-a mai surîs de mult.

Nu doar unora, ci aproape tuturor memorienilor mobili (cam o treime din totalul populației memoriene) le scade interesul pentru agitație când au de-a face cu o cavitate. Ba chiar unii și-l pierd complet, la marginea pupilei apărîndu-le niște pete albe în locul fazei lungi a interesului. Scăzut sau pierdut, interesul pentru agitație își strînge catrafusele în grabă și se retrage dincolo de granițe, pe teritoriul unor populații mai jucăușe, iar aceia pe care i-a părăsit rămîn împietriți în fața cavității.

O vreme, pînă cînd ultimele particule de interes dispar în zare, memorianul nu simte nimic, e ca și cum s-ar așeza într-o imersie, rupt de sine, golit de tot ce îi e propriu și scufundat într-o condiție a altuia. (Poate a unui neo-eu?) I se pare c-ar asista, pasiv, la un transfer, el pe el înlocuindu-se cu un grilaj, cu plase de protecție împotriva sa. Și în spatele plaselor s-ar mișca un amestec de momente neunitare, într-un efort de a se omogeniza care nu va reuși decît să le împrăștie. Apoi e perforat.

Un fel de foc (dar glacial și care arde înghețînd) îi trece prin corp, alunghindu-l. Ia te uită, își spune uimit memorianul, mă înalț. Însă nici vorbă de vreo înălțare, e numai efectul coliziunii dintre două temperaturi potrivnice, fiindcă îndată revine la statura dintii, aceea de uriaș normal. Acum poate porni spre cavitate ca s-o examineze.

Examinarea cavității se face pipăindu-i pînzele mental, cu antenele detectoare de energii cromatice ale fiecărei nări. Cînd nara stîngă a detectat un set de pînze netede, umflîndu-se roșu, iar nara dreaptă un grup de pînze încrețite, negru sfîșiate, cavitatea examinată este una primitoare, unde poți dormi cît vrei. Și viceversa, dacă nara stîngă detectează o involburare de pînze încrețite, care se împroașcă neîncetat cu insulte albastre, iar nara dreaptă un cîmp de pînze netede, cuprinse de un tremur verzui, respectiva cavitate are accesul blocat și va trebui să rămîi treaz.

Dar indiferent cît de netede sau încrețite le-ar fi pînzele, toate cavitățile au ceva care le aseamănă: gîtul. Și întrucît au gît, ele pot cînta.